

Curtând-o
PE DOMNIȘOARA AMSEL

Cărți de
Kim Vogel Sawyer

În așteptarea întoarcerii lui Summer

Unde te poartă inima

Unde cresc sălciile

Amintirile inimii

Promisiunea primăverii

Tărâmul făgăduinței

Curtând-o
PE DOMNIȘOARA AMSEL

Kim Vogel
Roman
Sawyer

life
PUBLISHERS

Originally published in the English under the title: *Courting Miss Amsel*
By Bethany House, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
Copyright © 2011 by Kim Vogel Sawyer

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2012 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel. 0359 177 636, 0744 624 236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Bianca Paulevici*
Editarea: *Luca Crețan*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAWYER, KIM VOGEL

Curtând-o pe domnișoara Amsel / Kim Vogel Sawyer - Oradea :
Life, 2012

ISBN 978-973-7908-66-7

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania by *Tipografia Leș*
Satu Mare
Tel. (0361) 427 428

Dedic această carte fratelui meu,
Brad,
care este o inspirație pentru studenții lui
(și pentru mine).

„În ziua când Te-am chemat, m-ai ascultat,
m-ai îmbărbătat și mi-ai întărit sufletul.”

PSALMUL 138:3

1

Walnut Hill, Nebraska
Septembrie 1882

Nu așa mi-am imaginat c-o să fie.

Stând pe podium, cu numele ei—*Domnișoara Amsel*—scris cursiv cu cretă în centrul tablei negre din spatele ei, Edythe privi la fețele sumbre din fața ei, încercând să găsească o umbră cât de mică de entuziasm. O întâmpinară, pe fiecare rând, buze crispate și ochi temători. I se puse un nod în stomac.

Apăsându-și palmele pe fața netedă a fustei din tafta, afișă un zâmbet larg.

– Acum că... Gura fiindu-i uscată, parcă mârâise, și o fetiță cu cosițe din rândul din față se ghemui. Edythe își drese vocea: Acum că îmi știți numele, e timpul să le aflu și eu pe ale voastre. Fiecare să își ia tăblița și creta—fășăitul tăblițelor trase peste băncile uzate confirma că elevii o ascultară imediat—și să își scrie numele cât mai caligrafic. Apoi ridicați tăblițele ca să le văd.

Copiii își plecară capetele peste bănci. Se auzi scârțâitul suav al crețelor. O briză înmiresmată pluti prin ferestrele deschise ale școlii, iar Edythe își umplu plămâni cu o respirație satisfăcută. Ah, elevii ei urmând instrucțiunile ei. Oare câți ani de zile anticipase acest moment? Cel puțin doisprezece. Tata îi spusese că nu avea să se întâmple niciodată și, uneori, îl crezuse. Și totuși, iat-o, stând în fața elevilor ei.

Unele vise chiar se îndeplinesc, tată.

Clipi, alungând niște lacrimi de fericire, în timp ce o a doua tură de foșnete îi dădu de înțeles că elevii își ridicau tăblițele. Degete proaspăt spălate țineau tăblițele sub bărbie. Deschizând catalogul de pe catedră, verifică numele cu cele de pe tăblițe.

Martha Sterbinz, Jane Heidrich, Andrew Bride, Henry Libolt, Louisa Bride...

Unele nume erau scrise lizibil, altele puțin mai greu de descifrat. Oricum, Edythe îi zâmbi aprobator fiecărui copil, dar nici măcar unul dintre ei nu îi întoarse zâmbetul. Își dorise enorm de mult să predea într-o școală mică la țară unde copiii, cu mic cu mare, se amestecau toți ca o familie. Când fusese acceptată ca învățătoare în comunitatea de fermieri din Walnut Hill, Nebraska, cea mai dragă speranță a ei devenise realitate. Dar în niciuna dintre fanteziile ei nu avusese parte de elevi taciturni.

În partea dreaptă a sălii, doi băieți pistruiți împărțeau o bancă și o tăbliță. Un zâmbet îi tremură pe buze lui Edythe când le văzu numele—Johnny și Robert—scrise unul sub altul, cu săgeți indicând care nume îi aparținea fiecăruia. Își puse stiloul pe catalog și se duse lângă banca băieților. În încăperea tăcută, foșnetul suav al fustelor ei pe podeaua din lemn părea agasant.

– Johnny... și Robert. Îi privi drept în față când le rosti numele. Ambii o priviră cu niște ochi căprui, fără să clipească. Cu gene groase, curbate, cu obraji rotunji, pistruiți și cu părul lor lins tuns la fel, semănau ca două picături de apă. Sunteți gemeni?

Cel din stânga dădu din cap.

– Nu, doamnă. Frați. Eu am opt ani. Își înghionti pieptul cu degetul mare și apoi dădu din cap spre fratele lui: El are șapte.

– Înțeleg. Edythe înghiți în sec. Cu siguranță că ceilalți copii din încăpere o sfredeleau cu privirea, la cât de atenți se uitau la ea. V-ați descurcat foarte bine cu prenumele, dar ați uitat să includeți numele de familie. Puteți să mi-l spuneți?

Deși nu credea că ar mai fi avut de unde, ochii băieților se căsară și mai mult. Cel mai mic—Robert—își supse buzele. Bărbia îi tremura. Oare ce făcuse de îl speriasse așa? Îl privi pe Johnny și își înmuie vocea.

– Știi care e numele vostru de familie?

Cei doi se priviră agitați, dar niciunul dintre ei nu vorbi. Pendulul greu al ceasului de pe perete ticăi secundă după secundă, la fel de puternic ca un gong. Apoi, o mișcare ușoară pe rândul din spate îi atrase atenția lui Edythe. O fată înaltă, slabă, cu păr blond pieptănat într-o parte, ridică mâna.

Edythe încercă să își amintească numele fetei.

– Martha?

Fata încuviință timid din cap, în semn că Edythe ghicise corect.

– Voiai să întrebi ceva?

Martha se ridică, umezindu-și buzele. Își apăsă palmele pe bancă, ca pentru a se sprijini.

– Voiam doar să știți, doamnă... că ei sunt frații Townsend. Locuiesc la o fermă la sud de oraș.

– Mulțumesc, Martha.

Fata se așeză la locul ei, coborându-și umerii.

Edythe se întoarse spre Johnny și Robert.

– Deci voi sunteți Johnny și Robert Townsend.

Cei doi dădură din cap la unison.

– Băieți, știți cum se scrie *Townsend*?

Johnny scăpă tăblița și își acoperi fața cu mâinile. Robert se holba la ea. O lacrimă îi căzu pe genele de jos, rostogolindu-i-se apoi pe obraji. De pe rândul din față, fetița cu cosițe începu să plângă, umplând încăperea cu strigăte ascuțite. Edythe privi în jur, confuză. Pe chipul fiecărui elev se citea teamă sau indignare.

Edythe își puse mâna pe umărul lui Johnny.

– Uită-te la mine. Foarte încet, acesta își coborî mâinile și o privi. De ce ești speriat?

– O să... o să mă—umerii îi tresăriră în timp ce se lupta cu lacrimile—altoiți dacă îl scriu greșit?

Edythe se încruntă, confuză.

– Să te altoiesc?

– Da, doamnă. Buzele lui Johnny tremurară atât de tare, că rosti cuvintele cu un chițait. Nu mi-am mai scris numele de familie toată vara și acu' nu-mi mai amintesc cum se scrie. Vă rog să nu mă altoiți. O altă lacrimă se rostogoli pe fața lui Robert. Băieții se luară de mână.

Edythe privi prin încăperea, la fiecare elev pe rând. Atâta agitație—și acum înțelegea de ce. Apucându-și fustele, merse valvârtej spre partea din față a camerei, oprindu-se direct în fața băncii unde fetița cu cosițe continua să geamă.

– Copii, ce metode de disciplinare folosea fostul vostru învățător la ore?

Un băiat cam posac de pe rândul al doilea ridică o mână și cu cealaltă își apucă tăblița. *William Sholes*, scria pe aceasta, cu litere de tipar bine definite.

Edythe spuse:

– Spune-mi, te rog, William.

William sări din bancă.

– Dacă făceam greșeli, domnul Shanks ne apleca peste genunchiul lui și ne snopea în bătaie cu bățul ăla. Dădu scurt din cap înspre tava din fața clasei.

Edythe se urcă pe podium și ridică un băț lung de hicolori, decojit, de aproape un metru lungime. Îl văzuse pe tavă, în seara dinainte când aranjase sala de clasă pentru prima zi de școală, dar crezuse că e un indicator. Îl ridică.

– Adică acest băț?

Plânsul micuței cu cosițe se transformă brusc într-un geamăt frenetic, cu sughituri. Copila, atât de mică, încât picioarele îi stăteau mai degrabă drepte, decât să se îndoie în spre podea, nu avea cum să fi simțit usturimea joardei—poate că elevii mai mari o avertizaseră. Dacă domnul Shanks ar fi fost în cameră atunci, i-ar fi spus Edythe ce părere avea despre metodele lui de disciplinare. Învățătorii ar trebui să le insufle copilașilor altceva decât groază.

Edythe păși apăsător spre partea din față a podiumului. Strângându-și pumnii pe capetele bățului, îl ridică în dreptul pieptului.

– Vă asigur că singurul lucru pe care îl voi îndoii peste genunchiul *meu* e acesta.

Ridicându-și puțin genunchiul, lovi bățul de coapsă. Toți își ținură respirația când bățul se rupse în două. Fetița cu cosițe se opri din plâns, înghițind în sec, uimită. Edythe mărșăluie spre fereastră și aruncă jumătățile inutile pe terenul de joacă. Apoi se întoarse spre elevi, frecându-și palmele.

– De azi înainte, nimeni din încăperea aceasta nu va mai fi *altoi* pentru greșeli. Greșelile fac parte din procesul de învățare, iar noi suntem aici ca să învățăm. Tot ce vă cer este să dați întotdeauna ce-aveți mai bun. Îmi promiteți?

Fetița cu cosițe o privea pe Edythe uimită. Peste tot în clasă, elevii își plecară capetele. Răsunară voci.

– Da, doamnă. Promit.

– Bine. Edythe își ridică bărbia și privi serios la clasă. Și eu promit să dau tot ce-am mai bun, de asemenea. Inima îi tresări fericită. În sfârșit, elevii ei zâmbeau.

– Apoi l-a frânt—*bum!*—chiar peste genunchi și l-a aruncat pe geam! mimă Johnny cu bucațica de pui fript în mână, cu ochi strălucitori. O spus că n-o să mai fie altoit nimeni!

Joel Townsend se opri cu furculița înfipță într-o bucată de cartof fiert. Era primul căruia nu-i părea rău că fostul învățător plecase. Bărbatul acela cu fața uscățivă îi terorizase pe băieți utilizând cu prea mult zel bățul de hicolori. Dar poate că noua învățătoare greșise aruncând nuiua disciplinei.

Îl privi pe Johnny gânditor.

– Noua voastră învățătoare v-a spus cum plănuiește să mențină ordinea?

Johnny înfulecă o bucată din pui și mestecă, cu fruntea toată numai încrețituri.

– Nu, domnule.

– Doar că nu ne mai altoiește. Robert își împingea mazărea pe marginea farfuriei cu buricul degetului său bontit. Îmi place de ea, unchiule Joel. Îmi place mult.

Joel îl bătu ușor pe creștet pe Robert.

– Nu te mai juca și mănâncă.

– Da, domnule. Băiatul își apucă furculița, împunse un bob de mazăre și o duse la gură. Se înfioră.

Joel își înghiți un chicotit.

– Să aveți grijă cum vă purtați. Poate că domnișoara Amsel n-o să folosească bățul, dar eu n-o să mă dau în lături de la el dacă aflu c-ați făcut probleme la școală.

Ambii băieți îl priviră cu ochi mari, inocenți. Johnny spuse:

– N-o să-i fac probleme, unchiule Joel. Pe bune.

– Nici eu, jură Robert. E așa de drăguță. Își propti bărbia într-o mână, un zâmbet strâmb încrețindu-i obrazul.

Dacă Joel n-ar fi știut mai bine, ar fi crezut că băiatul se îndrăgostise lulea. Dar știa mai bine. Lui Robert îi era dor de mama lui. Și lui Johnny. Faptul că aveau o învățătoare avea să fie bine pentru băieți. El putea să le țină loc de tată—nu-i fusese